

F. t. l. vedr. samarbejde med de nordiske lande ang. fuldbyrdelse af straf m. v.

vende betinget dom i en del tilfælde, hvor denne reaktionsform ellers burde foretrækkes.

Til § 7.

Bestemmelsen er formuleret således, at den omfatter betingede domme, hvad enten der i disse er fastsat straf eller truffet bestemmelse om udsættelse af spørgsmålet om straffastsættelse. Begge typer af betingede domme kendes i dansk, islandsk, norsk og svensk ret. Efter finsk ret er der kun mulighed for anvendelse af betingede domme med straffastsættelse. Herudover adskiller de finske regler sig fra de danske, islandske, norske og svenske ved, at tilsyn kun kan fastsættes som vilkår, når den dømte er under 21 år; for så vidt angår ældre lovovertrædere kan der — bortset fra vilkår om straffriandel i en prøvetid — alene optages vilkår om betaling af erstatning.

Om prøvetidens længde kan oplyses, at den i *Finland* fastsættes til et tidsrum af mindst 2 og højst 5 år, medens den i *Norge* altid udgør 2 år og i *Sverige* som regel 3 år. I Norge kan prøvetiden forlænges indtil 5 år, i Sverige med højst 2 år. I den danske straffelovs § 56 fastsættes prøvetiden af retten; den kan i almindelighed ikke overstige 3 år, men under særlige omstændigheder kan fastsættes en prøvetid på indtil 5 år; i tilfælde af vilkårsovertrædelse kan prøvetiden forlænges inden for den fastsatte længdetid.

Til § 8.

Til stk. 1. Bestemmelsen i 1. pkt., hvorefter den danske straffelovs regler om betingede domme (straffelovens kap. 7) finder tilsvarende anvendelse, når der er beskikket tilsyn efter § 7, indebærer navnlig følgende:

1) Retten kan, selv om der ikke foreligger overtrædelse af vilkårene, ændre disse, hvis det findes hensigtsmæssigt, jfr. straffelovens § 59, stk. 2 og 3; dog kan der ikke efter denne bestemmelse ske forlængelse af prøvetiden. En nødvendighed for en vilkårsændring vil foreligge, hvis den i andet nordisk land afsagte dom indeholder vilkår, som ikke praktisk lader sig gennemføre her i landet.

2) Hvis den dømte unddrager sig tilsyn eller overtræder særlige vilkår, kan retten a) tildele advarsel, b) ændre vilkårene, herunder forlænge prøvetiden inden for den ovenfor nævnte længdetid, eller c) træffe bestemmelse om — hel eller delvis — fuldbyrdelse af straf for forholdet, jfr. herved straffelovens § 60.

3) Begår han et nyt strafbart forhold i prøvetiden, idømmer retten efter straffelovens § 61, stk. 2, en ubetinget straf for dette forhold og det tidligere

pådømte forhold; når omstændighederne taler derfor, kan retten dog i stedet a) idømme ubetinget straf alene for det nye forhold, eventuelt i forbindelse med en ændring af vilkårene i den betingede dom, eller b) afsige ny betinget dom vedrørende begge lovovertrædelser. Findes han skyldig i strafbart forhold begået før den betingede dom, finder straffelovens § 61, stk. 1, anvendelse.

Er der i den betingede dom fastsat straf, og skal der på grund af nyt strafbart forhold fastsættes en fællesstraf (betinget eller ubetinget) efter straffelovens § 61, skal retten ikke i den anledning prøve, om de af den betingede dom omhandlede forhold er strafbare efter dansk ret, eller tage stilling til udmålingen af straffen i den betingede dom; retten skal alene afgøre, hvor meget denne straf bør forhøjes som følge af det nye strafbare forhold.

Til stk. 2. Efter denne bestemmelse kan den danske anklagemyndighed eller vedkommende danske domstol overlade til myndighederne i domslandet at træffe de i stk. 1 omhandlede afgørelser.

Det vil være nødvendigt at benytte denne bestemmelse, hvis der efter straffelovens § 60 eller § 61 bliver spørgsmål om idømmelse af straf for forhold omfattet af en betinget dom uden straffastsættelse, og det pågældende forhold ikke er strafbart efter dansk ret, jfr. straffelovens § 10, stk. 1. Angår den betingede dom (uden straffastsættelse) flere forhold, hvoraf kun nogle er strafbare efter dansk ret, må spørgsmålet om, hvorvidt sagen bør oversendes til domslandets myndigheder til behandling, bero på en konkret bedømmelse; er de forhold, som ikke er strafbare efter dansk ret, af underordnet betydning i forhold til de øvrige pådømte forhold, vil det i almindelighed være rigtigst, at sagen fremmes her i landet, selv om dette indebærer, at der sker frifindelse for de nævnte underordnede forhold; i andre tilfælde bør oversendelse regelmæssigt finde sted.

Til § 9.

I disse bestemmelser foreslås, at de i bemærkningerne til § 8, stk. 1, omtalte bestemmelser (straffelovens § 61) om betydningen af, at en betinget dømt findes skyldig i strafbart forhold, skal kunne finde anvendelse på en person, der er betinget dømt i andet nordisk land — selv om tilsyn ikke er overført til dansk tilsynsmyndighed. Retten skal dog alene kunne træffe bestemmelse om, at der skal fastsættes ubetinget straf for det af den betingede dom omfattede forhold; afgørelse om ændring af den betingede doms vilkår forbeholdes domslandets (tilsynslandets) myndigheder. Endvidere bemærkes, at bestemmelsen efter sin formulering er fakultativ. Selv om det nye strafbare forhold er af